

<https://mseisinger.files.wordpress.com/2014/09/my-son-the-fanatic-by-hanif-kureishi.pdf>

Hanif Kureishi, Moj sin fanatik

Potajno, otac je počeo ulaziti u spavaću sobu svoga sina. Sjedio bi ondje satima, potičući se na potragu za tragovima. Ono što ga je najviše zbunjivalo bila je činjenica da je Ali postao uredniji. Umjesto uobičajenog spleta odjeće, knjiga, kriket-palica, videoigara, soba je postala uredna i posložena. Na mjestima nekadašnjega nereda, počeli su se pojavljivati prazni prostori. U početku je Parvez bio zadovoljan: sin mu je prerastao tinejdžerske stavove. Ali, jednoga dana, pored kante za otpatke, Parvez je pronašao rastrganu vrećicu koja je sadržavala ne samo stare igračke, već i računalne diskove, videokasete, nove knjige i modernu odjeću koju je dječak kupio samo nekoliko mjeseci prije.

Isto tako, bez objašnjenja, Ali se razišao sa svojom engleskom djevojkom koja je prije običavala često zalaziti u njihovu kuću. Njegovi stari prijatelji prestali su zvoniti. Iz razloga koji sam nije razumio, Parvez nije mogao dokučiti Alijevo neobično ponašanje. Bio je svjestan da se počeo pomalo bojati svoga sina, koji je, između tišina, razvio i oštar jezik. Jedina opaska koju mu je Parvez uputio „Ne sviraš više na svojoj gitari” izazvala je tajanstven, ali konačan odgovor: „Postoje važnije stvari koje treba obaviti.” Parvez je ekscentričnost svoga sina osjetio kao nepravdu. Oduvijek je bio svjestan zamki u koje su sinovi drugih očeva upadali u Engleskoj. I tako je on, za Alija, radio prekovremeno i plaćao mnogo novca za njegovo obrazovanje budućega knjigovođe. Kupio mu je dobra odijela, sve knjige koje je trebao, i računalo. A sada je svoju imovinu momak bacio van! TV, video i zvučni sustav uslijedili su za gitarom. Uskoro je njegova soba bila gotovo gola. Neugledni zidovi sada su pokazivali tragove na mjestima s kojih je Ali uklonio svoje slike. Parvez nije mogao spavati. Sve je češće posezao za bocom viskija, čak i dok je bio na poslu. Shvaćao je da je nužno raspraviti stvar s nekim suosjećajnim.

Parvez bio taksist dvadeset godina. Pola svoga radnoga vijeka radio je za istu firmu. Poput njega, i većina ostalih vozača bili su Punjabljani. Radije su radili noću, ceste su bile čistije, a novac bolji. Spavali su tijekom dana, izbjegavajući svoje žene. U taksu-uredu, zajedno su vodili gotovo dječjački život, igrajući karte, zbijajući međusobne psine, razmjenjujući nepristojne priče, jeli bi zajedno i vodili rasprave o politici i svojim problemima. Ipak, Parvez nije bio u stanju iznijeti ovu temu pred svoje prijatelje. Bilo ga je previše sram. Također se i bojao, da će ga kriviti za pogrešan smjer kojim se njegov dječak uputio, baš kao što je i on krivio druge očeve čiji bi sinovi trčali uokolo s lošim curama, zabušavali u školi, pridruživali se bandama.

Godinama se Parvez hvalio drugim ljudima kako Aliju odlično ide kriket, plivanje i nogomet, kako je pozoran i uspješan u školi, u većini predmeta dobivao je isključivo odlične ocjene.

Je li bilo previše očekivati da Ali dobije dobar posao, oženi pravu djevojku i osnuje obitelj? Kad bi se to dogodilo, Parvez bi bio sretan. Obistinili bi se njegovi snovi o uspjehu u Engleskoj. Gdje je krenulo po krivu?

Ipak, jedne noći, sjedeći na rasklimanim stolicama u taksi-uredu, dok je gledao film sa Sylvesterom Stalloneom s dvojicom svojih najbližih prijatelja, šutnja je prekinuta.

"Ne mogu to razumjeti!" eksplodirao je. „Sve odlazi iz njegove sobe, a ja s njim više ne mogu razgovarati! Nismo bili otac i sin – bili smo braća! Kamo je otišao? Zašto me muči?“

I Parvez je stavio svoju glavu u ruke.

I dok je iznosio optužbe na svoj račun, ljudi su odmahнули glavama upućujući jedni drugima znakovite poglede. Iz njihovih smrtno ozbiljnih lica Parvez je znao da su shvatili situaciju.

"Reci mi što se događa!" zapita ga jedan od njih.

Odgovor je bio gotovo pobjednički. Pogodili su da je nešto krenulo po krivu. Sada je bilo jasno: Ali se odao drogi, a svoju je imovinu prodavao kako bi je mogao kupovati. Zato se njegova spavaća soba praznila.

"Što onda moram učiniti?"

Parvezovi prijatelji su ga uputili da pažljivo motri Alija. I neka bude strog s njim, prije negoli dječak poludi, predozira se ili ubije nekoga.

Prestravljen činjenicom da bi oni mogli biti u pravu, Parvez istetura van na ranojutarnji zrak. Njegov dječak – narkomanski ovisnik ubojica!

Na svoje olakšanje, pronašao je Bettinu kako sjedi u njegovu automobilu.

Obično su posljednje noćne mušterije bili lokalni transvestiti ili prostitutke. Taksisti su ih dobro poznavali, često ih vozeći na *spojeve*. Na kraju smjene, muškarci bi *cure odšlepali* doma, iako bi im se one ponekad pridružile na piću u taksi-uredu. Povremeno, vozači bi otišli s djevojkama. "Vožnja za vožnju" – kako su to već zvali.

Bettina je poznavala Parveza tri godine. Živjela je izvan grada i na dugim vožnjama kući, sjedeći, ne na putničkom sjedištu, već pored njega, Parvez je s njom razgovarao o svome životu i nadama, baš kako je o svojem i ona njemu govorila. Vidjeli su se većinu noći.

Mogao je razgovarati s njom o stvarima o kojima nikada ne bi mogao raspravljati sa svojim suprugom. Bettina bi ga, zauzvrat, uvijek izvijestila o svojim noćnim aktivnostima. Volio je znati gdje je bila, i s kim. Otkad ju je jednom spasio od nasilnoga klijenta, od tada se njih dvoje počelo brinuti jedno o drugome.

I premda Bettina nikada nije upoznala dječaka, o Aliju je slušala neprekidno. Te noći, razotkrivši Bettini svoje sumnje da bi Ali mogao biti na drogama, ona ne osudi ni dječaka ni oca, već postavivši se nekako poslovno reče Parvezu na što obratiti pozornost.

"Sve je u očima", rekla je. „One mogu biti krvave; zjenice mogu biti proširene; on može izgledati umorno. Možda će se znojiti, ili iznenadno mijenjati raspoloženja. U redu?“

Parvez započne svoje bdijenje zahvalno. Sada kada je znao u čemu bi problem mogao biti, osjećao se bolje. I zaključio je – sigurno, stvari nisu mogle otići predaleko? Uz Bettininu pomoć, uskoro će to riješiti.

Promatrao je svaki zalogaj koji bi dječak uzeo. On je sjedio pored njega i koristio se svakom prilikom da ga pogleda u oči. Kad bi mogao, uzeo bi dječakovu ruku, provjeravajući mu temperaturu. Kada dječak nije bio kod kuće, Parvez je bio aktivan. Gledao bi pod tepih, u njegove ladice, iza praznoga ormara; njuškao bi, istraživao, sondirao. Znao je što traži: Bettina mu je nacrtala slike kapsula, šprice, pilula, praha, kamenja.

Svake noći čekala bi da čuje vijesti čemu je posvjedočio. Nakon nekoliko dana neprestanoga promatranja, Parvez je bio u stanju zaključiti da, iako je dječak odustao od sportova, čini se zdrav s jasnim očima. On nije, kao što je njegov otac očekivao, odustao s pogledom osjećaja krivnje. Dječakovo je raspoloženje zapravo postalo oprezno i odmjereno. Istovremeno bi bio mrzovoljan, ali i vrlo oprezan. Na očeve duge poglede uzvrćao bi s više od blagog prizvuka kritike, sramote čak; toliko da se Parvez počeo osjećati kao da je on taj koji je u krivu, a ne dječak!

"I ne postoji ništa u fizičkom smislu drukčije?" pitala je Bettina.

„Ne!“ Parvez je razmislio na trenutak. "Jedino je uzgojio bradu.“

Jedne noći, nakon što je s Bettinom prosjedio u cjelonoćnome kafiću, Parvez je došao kući osobito kasno. Nevoljko su on i Bettina napustili svoje jedino objašnjenje, teoriju o drogama. Parvez nije pronašao ništa sličnog u Alijevoj sobi. I osim toga, Ali ne prodaje svoje stvari. On ih je izbacio, dao ili donirao trgovinama u dobrotvorne svrhe.

Stojeći u hodniku, Parvez je čuo budilicu u sobi njegova dječaka kako se gasi. Parvez požuri u svoju sobu gdje je njegova supruga još bila još budna i šivala u krevetu. Naredi joj da sjedne i šuti, iako ona nije ni stajala niti je riječ rekla. Iz ove pozicije, uz nju koja ga promatra, znatiželjno je promatrao svoga sina kroz pukotinu u vratima.

Dječak je otišao u kupaonicu oprati se. Kada se vratio u svoju sobu Parvez skoči kroz hodnik i spusti uho na Alijeva vrata. Mrmljajući zvuk dolazio je iznutra. Parvez bio zbunjen, ali je i odahnuo.

Ustanovivši osnovni trag, Parvez ga je običavao promatrati opet, u nekoliko navrata. Dječak se molio. Kad god je bio kod kuće, bez iznimke, on se molio pet puta dnevno.

Parvez je odrastao u Lahoreu u kojemu se sve dečke poučavalo Kuran. Kako bi ga spriječio da zaspi dok je proučavao, Maulvi bi zavezao komad uzice na strop i za Parvezovu kosu, tako da bi se, ako bi mu glava pala prema naprijed, odmah osvijestio. Nakon ovakva poniženja Parvez je izbjegavao sve religije. Nije da su ostali taksisti imali više poštovanja. Zapravo su zbijali šale s lokalnim *mulasima* koji bi hodali unaokolo sa svojim kapama i bradama, misleći da bi mogu govoriti ljudima kako da žive, dok se istovremeno njihove oči napasale nad dječacima i djevojčicama u njihovoj skrbi.

Parvez je Bettini opisao svoje otkriće. S njime je upoznao i kolege u taksi-uredu. Njegovi prijatelji, koji su prije bili tako radoznali, sada su postali neobično tihi. Jedva da su osuđivali dječaka zbog njegove pobožnosti.

Parvez je odlučio uzeti slobodnu večer i izići s dječakom. To je prilika da porazgovaraju o stvari. Želio je čuti kako mu ide na koledžu; htio mu je pričati priče o njihovoj obitelji u Pakistanu. Više od svega žudio je za saznanjem kako je Ali otkrio 'duhovnu dimenziju', kako je Bettina to opisala.

Na Parvezovo iznenađenje, dječak je odbio izaći s njim. Tvrdio je da već ima ugovoren sastanak. Ni jedan sastanak ne može biti važniji od onoga između oca i njegova sina, inzistirao je Parvez.

Sljedećeg je dana Parvez odmah otišao na ulicu gdje je na kiši stajala Bettina. Nosila je visoke potpetice, kratku suknju i dugi *mac* preko svega. Otvarala bi ga, nadajući se, prema autima koji su prolazili. „Ulazi, ulazi!“ rekao je. Vozili su se preko vriješita i parkirali na mjestu gdje bi za boljih dana običavali leći na leđa, napola zatvorenih očiju govorili bi „To je život“. Pred njima se prostirao pogled neometan ni od koga, osim od divljih jelena i konja. Ovoga puta, Parvez se tresao. Bettina je stavila svoje ruke oko njega.

„Što se dogodilo?“

„Upravo sam proživio najgore iskustvo moga života.“

I dok mu je Bettina trljala glavu Parvez joj je ispričao da su prethodne večeri on i Ali otišli u restoran. Dok su proučavali jelovnik, konobar, kojega je Parvez znao, donio mu je uobičajeni viski i vodu. Parvez je bio toliko nervozan da je čak unaprijed pripremio pitanja. Htio je pitati Alija je li zabrinut za svoje skorašnje ispite. Ipak, želeći se prvo opustiti, on olabavi kravatu, zdrobi *poppadom* i otpije dugi gutljaj. Prije nego što je Parvez počeo govoriti, Ali napravi grimasu. „Zar ne znaš da je pogrešno piti alkohol?“ rekao je.

"Obraćao mi se vrlo oštro", rekao je Parvez Bettini. „Htio sam ga kazniti zbog drskosti, ipak uspio sam se kontrolirati.“

Strpljivo je objašnjavao Aliju to da već godinama radi više od deset sati dnevno, kako ima tek nekoliko užitaka ili hobija i da nikada nije otišao na odmor. Sigurno nije takav zločin popiti piće kad mu se prohtije?

"Ali to je zabranjeno", rekao je dječak.

Parvez slegne ramenima, "Znam."

"A tako i kockanje, zar ne?"

„Da. Ipak, mi smo samo ljudi?“

Svaki put kad bi Parvez uzeo piće, dječak se trgnuo ili bi to popratio izrazom gađenja. To je natjeralo Parveza da pije još brže. Konobar je, želeći ugoditi svome prijatelju, donio još jednu čašu viskija. Parvez je znao da će se napiti, svejedno, nije mu uspjelo zaustaviti se. Ali je imao užasan izraz lica, pun gađenja i prijekora. Izgledao je kao da mrzi svoga oca.

Na pola večere Parvez je iznenada izgubio živce i bacio tanjur na pod. Osjetio je potrebu da sa stola strgne i stolnjak da konobari i ostali gosti nisu zurili u njega. Nije mogao podnijeti da mu vlastiti sin ukazuje na razliku između dobra i zla. Znao je da nije bio loš čovjek. Imao je savjest. Postojalo je nekoliko stvari kojih se sramio, ali u cjelini, živio je pristojan život.

"Kad sam ja to uopće imao vremena biti zao?" upitao je Alija.

Tihim monotonim glasom dječak je objasnio da Parvez zapravo nije živio ispravan život. Prekršio je bezbroj pravila Kurana.

„Na primjer?“ Parvez je zahtijevao.

Aliju je bilo potrebno vrijeme za razmišljanje. Kao da je za to čekao pravi trenutak, upita svoga oca, nije li uslast jeo svinjske pite.

"Pa..."

Parvez nije mogao poreći da je volio hrskavu slaninu sljubljenu s gljivama i senfom, ili u sendviču između kriški pržena kruha. Zapravo, jeo je to za doručak svakoga jutra.

Podsjetio je Ali Parveza i na to kako je naredio svojoj ženi da kuha svinjske kobasice, rekavši joj: "Nisi više u selu, ovo je Engleska. Moramo se uklopiti."

Parvez je bio toliko ljut i zbunjen ovim napadom da je naručio još jedno piće.

"Problem je u tome", rekao je dječak nagnuvši se preko stola. Po prvi put te noći njegove su oči bile žive: "Vi ste previše umiješani u zapadnu civilizaciju."

Parvez je podrignuo; mislio je da će se ugušiti. „Umiješani!“ rekao je. "Ali mi ovdje živimo!"

„Zapadni materijalisti nas mrze“, rekao je Ali. "Tata, kako možeš voljeti nešto što nas mrzi?"

„Koji je dakle odgovor?“ rekao je jedno Parvez. „Prema tvome mišljenju“.

Ali se svome ocu obratio tečno, kao da je Parvez bio razuzdana gomila koju mora uvjeriti ili ugušiti. Zakon islama vladat će svijetom; koža nevjernika će izbiti opet i iznova; Židovi i

kršćani bit će preobraćeni. Zapad je slivnik licemjera, preljubnika, homoseksualaca, ovisnika i prostitutki.

Dok je Ali govorio, Parvez je pogledavao kroz prozor kao da provjerava jesu li oni još uvijek u Londonu.

"Moji su ljudi dovoljno podnijeli. Ako progon ne prestane, dogodit će se džihad. Ja i milijuni drugih, rado ćemo dati svoje živote za taj cilj."

"Ali zašto, zašto?" rekao je Parvez.

"Za nas, nagrada će biti u raju."

„Raj!“

Na kraju, kako su se Parvezove oči punile suzama, dječak ga je pozvao neka popravi svoj život.

"Je li to moguće?" pitao je Parvez.

"Moli!" rekao je Ali. „Moli pokraj mene.“

Parvez je platio račun i izveo svoga dječaka iz restorana što je prije mogao. Nije to više mogao podnijeti. Ali je zvučao kao da je progutao nečiji tuđi glas.

Na putu kući dječak je sjedio u stražnjem dijelu taksija, kao da je mušterija.

"Što te učinilo ovakvim?" upita ga Parvez, bojeći se da je nekako i sam bio kriv za sve ovo. "Postoji li neki poseban događaj koji je na tebe utjecao?"

„Život u ovoj zemlji. "

"Ali ja volim Englesku", rekao Parvez, promatrajući svoga dječaka u zrcalu.

„Ovdje ti dopuštaju da činiš gotovo sve. "

"To je problem", odgovorio je.

Prvi put u mnogo godina Parvez nije mogao jasno vidjeti. Udario je stranom svoga automobila o kamion, otkinuvši krilno zrcalo. Bili su sretni da ih nije zaustavila policija: Parvez bi izgubio svoju dozvolu, a time i svoj posao.

Izlaženje iz auta pred kućom, na način kako je on izišao iz auta, rezultiralo je Parvezovim posrtanjem i padom na cestu, ostruganom rukom i poderanim hlačama. Uspio se podići. Dječak mu nije ni ruku ponudio.

Parvez je rekao Bettini da je on sada spreman čak i moliti se, ako to dječak želi, ako će to istjerati nemilosrdan pogled iz njegovih očiju.

"Ali ono što zamjeram", rekao je, "jest to da mi je vlastiti sin rekao da idem u pakao!"

Ono što je Parveza sasvim dotuklo bila je dječakova izjava da je odustao od svog računovodstva. Kad ga je Parvez pitao zašto, Ali je sarkastično rekao da je očigledno zašto.

„Zapadno obrazovanje njeguje antireligiozni stav." Osim toga, prema Aliju, u svijetu računovođa uobičajeno je susretati žene, piti alkohol i prakticirati zelenaštvo.

"Ali to je dobro plaćen posao", Parvez je tvrdio. „Godinama si se pripremao!"

Ali je rekao da će početi raditi u zatvorima, sa siromašnim muslimanima koji su se borili da zadrže svoju čistoću, korupciji usprkos. Konačno, na kraju večeri, prije nego što je Ali otišao u krevet, upitao je oca zašto nema bradu, ili barem brkove.

„Osjećam se kao da sam izgubio svoga sina", rekao je Parvez Bettini. "Ne mogu podnijeti da me se gleda kao da sam kriminalac. Odlučio sam što ću učiniti."

"Što?"

„Reći ću mu da pokupi svoju molitvenu prostirku i iziđe iz moje kuće. To će mi biti najteže što sam ikada učinio, ali večeras ću to učiniti. "

"Ali ne smiješ odustati od njega", rekla je Bettina.

"Mnogi mladi ljudi upadaju u kultove i praznovjerne skupine. To ne znači da će se zauvijek osjećati na isti način."

Rekla je Parvezu da mora zadržati svoga dječaka, dajući mu podršku sve dok to ne prebodi. Parvez je bio uvjeren da je u pravu, iako nije osjećao da može svome sinu dati više ljubavi, kada mu je jedva bio zahvalio za sve što je dosad dao. Ipak, Parvez je pokušao podnijeti poglede i nazore svoga sina. Pokušao je zapodjenuti razgovor o svojim uvjerenjima. Ali kad bi se Parvez usudio uputiti mu bilo kakvu kritiku, Ali bi uvijek imao grub odgovor.

Jednom je prigodom Ali optužio Parveza za „puzeći" stav prema bijelcima. Nasuprot njemu, kako je pojasnio, on nije bio "inferioran". I drugi svijet postoji, osim zapadnjačkoga, iako Zapad uvijek misli da je najbolji.

"A kako ti to znaš?" rekao je Parvez. "Koliko ja znam, ti nikada nisi napustio Englesku?"

Ali odgovori s izrazom prijezira na licu.

Jedne noći, nakon što je bio siguran da u njegovu dahu nema alkohola, Parvez je sjeo s Alijem za kuhinjski stol. Nadao se Alijevu komplimentu zbog brade koju je pustio, ali Ali se nije pojavio.

Dan prije Parvez je govorio Bettini kako misli da ljudi na Zapadu ponekad osjećaju unutarnju prazninu i da bi trebali razviti filozofiju prema kojoj bi živjeli.

"Da", rekla je Bettina. "To je odgovor. Moraš mu reći što je vaša filozofija života. Tada će shvatiti da postoje i druga uvjerenja."

Nakon zamornoga razmatranja, Parvez je bio spreman početi.

Dječak ga je gledao kao da ništa ne očekuje. Zastajkujući, Parvez je rekao da se ljudi moraju jedni prema drugima odnositi s poštovanjem, posebno djeca prema svojim roditeljima. Na trenutak se učinilo da rečenica utječe na dječaka. Ohrabren, Parvez je nastavio. Prema njegovu mišljenju, život je sve što postoji, a kad umreš samo ćeš istrunuti u zemlji.

„Trava i cvijeće će iz mene rasti, ali nešto od mene će nastaviti živjeti...“

„Kako?“

„U drugim ljudima. Ja ću sebe dalje nastaviti – u tebi.“ Na to se dječak malo uznemiri. "I u tvojim unucima", pridodao Parvez za dobru mjeru.

„Ali, dok sam ovdje, na zemlji, želim iz toga dobiti ono najbolje. A isto želim i za tebe!“

"Što misliš pod – dobiti ono najbolje?" upitao je dječak.

"Pa..." rekao je Parvez, „za početak... trebao bi uživati. Da. Uživati, a da pritom ne naneseš štetu drugima."

Ali je rekao da je užitek „jama bez dna“.

"Nisam mislio na takvu vrstu uživanja!" rekao je Parvez. "Mislio sam na ljepotu življenja!"

"U cijelom svijetu naši su ljudi ugnjetavani", bio je dječakov odgovor.

„Znam“, odgovorio je Parvez, premda nije bio posve siguran tko su to „naši ljudi“.

„Ipak – život je za življenje!“

Ali je rekao: "Pravi moral postoji već stotinama godina. Milijuni i milijuni ljudi diljem svijeta dijele moja uvjerenja. Želiš li reći da si ti u pravu, a da su svi u krivu?"

Ali je pogledao svoga oca izrazom takve agresivne samouvjerenosti da Parvez nije našao prikladnim išta više reći.

Jedne večeri, Bettina je sjedila u Parvezovu autu nakon klijentova posjeta, kad su prošli kraj dječaka na ulici.

"To je moj sin", rekao je iznenada Parvez. Nalazili su se na drugoj strani strani grada, u siromašnoj četvrti, gdje su bile i dvije džamije.

Parvezovo lice poprimi težak izraz.

Bettina ga je promatrala. „Uspori onda, uspori!" rekla je.

"Zgodan je. Podsjeća me na tebe. Ipak, lice mu je odlučnije. Molim te, možemo li se zaustaviti?"

„Zašto?"

"Htjela bih razgovarati s njim."

Parvez je okrenuo taksi i zaustavio se pokraj dječaka.

„Dolaziš kući?" upitao je. "Prava je prilika."

Mrki dječak slegnuo je ramenima i ušao na stražnje sjedalo. Bettina je sjela naprijed. Parvez je postao svjestan Bettinine gole kože, gizdava prstenja i ledenoplave boje sjenila za oči. Miris njezina parfema, koji je volio, ispunio je kabinu. Otvorio je prozor. I dok je Parvez vozio najbrže što je mogao, Bettina nježno reče Aliju: "Gdje si bio?"

"Džamija", rekao je on.

"A kako ti ide na faksu? Radiš marljivo?"

"Tko ste vi da mi možete postavljati takva pitanja?" rekao je, gledajući kroz prozor.

Tada su upali u prometnu gužvu i auto je više stajao nego se kretao. Bettina nehotice stavi ruku na Parvezovo rame. Rekla je: "Tvoj otac, koji je dobar čovjek, vrlo je zabrinut za tebe. Ti znaš da te on voli više od vlastita života."

"Kažeš da me voli", rekao je dječak.

„Da!" rekla je Bettina.

"Zašto onda dopušta da ga vrsta žene kakva ste vi dodiruje na takav način?"

Ako je Bettina tada i pogledala dječaka u ljutnji, on ju je pogledao s dvostruko više hladnoga bijesa.

Rekla je: "Kakva sam ja to žena da zaslužujem da se sa mnom govori na takav način?"

"Znaš ti kakva", rekao je on. „Sada me pusti van."

"Nikad", odgovori Parvez.

"Ne brini se. Ja izlazim", rekla je Bettina.

"Ne, nemoj!" rekao je Parvez. I dok se auto još kretao, otvorila je vrata, bacila se van i pobjegla pretrčavši cestu. Parvez ju je dozivao nekoliko puta, ali ona je nestala.

Parvez je odveo Alija natrag kući, ne govoreći mu ništa više. Ali je otišao ravno u svoju sobu.

Parvez nije bio u stanju pročitati novine, gledati televiziju, čak ni sjediti. Samo je, iznova, nalijevao piće.

Na kraju se popeo na kat i šetao gore-dolje ispred Alijeve sobe. Kada je napokon otvorio vrata sobe, Ali se molio. Nije ni pogledao u njegovu smjeru.

Parvez ga je udario nogom i prevrnuo. Zatim je dječaka vukao za košulju i iznova ga udario. Dječak je pao na leđa. Opet ga je udario. Dječakovo je lice bilo krvavo. Parvez je bio zadihan. Znao je da je dječak postao nedostupan, ali ga je svejedno udario. Dječak se nije pokrio, niti je uzvratio; nije bilo straha u njegovim očima. Samo je rekao, kroz rascijepljenu usnu:

"I, tko je sada fanatik?"

Hanif Kureishi, Moj sin fanatik - trailer

Potajno, otac je počeo ulaziti u spavaću sobu svoga sina. Sjedio bi ondje satima, potičući se na potragu za tragovima. Ono što ga je najviše zbunjivalo bila je činjenica da je Ali postao uredniji. Umjesto uobičajenog spleta odjeće, knjiga, kriket-palica, videoigara, soba je postala uredna i posložena. Na mjestima nekadašnjega nereda, počeli su se pojavljivati prazni prostori. U početku je Parvez bio zadovoljan: sin mu je prerastao tinejdžerske stavove. Ali, jednoga dana, pored kante za otpatke, Parvez je pronašao rastrganu vrećicu koja je sadržavala ne samo stare igračke, već i računalne diskove, videokasete, nove knjige i modernu odjeću koju je dječak kupio samo nekoliko mjeseci prije.

Isto tako, bez objašnjenja, Ali se razišao sa svojom engleskom djevojkom koja je prije običavala često zalaziti u njihovu kuću. Njegovi stari prijatelji prestali su zvoniti. Iz razloga koji sam nije razumio, Parvez nije mogao dokučiti Alijevo neobično ponašanje. Bio je svjestan da se počeo pomalo bojati svoga sina, koji je, između tišina, razvio i oštar jezik. Jedina opaska koju mu je Parvez uputio „Ne sviraš više na svojoj gitari" izazvala je tajanstven, ali konačan odgovor: „Postoje važnije stvari koje treba obaviti." Parvez je ekscentričnost svoga sina osjetio kao nepravdu. Oduvijek je bio svjestan zamki u koje su sinovi drugih očeva upadali u Engleskoj. I tako je on, za Alija, radio prekovremeno i plaćao mnogo novca za njegovo obrazovanje budućega knjigovođe. Kupio mu je dobra odijela, sve knjige koje je trebao, i računalo. A sada je svoju imovinu momak bacio van! TV, video i zvučni sustav uslijedili su za gitarom. Uskoro je njegova soba bila gotovo gola. Neugledni zidovi sada su pokazivali tragove na mjestima s kojih je Ali uklonio svoje slike. Parvez nije mogao spavati. Sve je češće posezao za bocom viskija, čak i dok je bio na poslu. Shvaćao je da je nužno raspraviti stvar s nekim suosjećajnim.

THE Sun BRITAIN'S BEST-SELLING PAPER

NEW YOU CAN LOSE WEIGHT ON
VEGAN BEFORE 6pm DIET
THE 8-WEEK HEALTHY PHOENIX

AS JUDGE ORDERS WOMAN TO UNCOVER FACE, THE SUN DEMANDS VITAL REFORMS

UNVEILED

1 BAN veils in schools, courts and hospitals

2 BAN them in airports, banks & secure areas

3 LET employer decide if OK in the workplace

4 BUT freedom to wear them in streets & parks

13 dead in Navy gun hell

Liz and Shane split up

Sun SAYS
BUTTER, POTATOES, MEAT, EGGS, BANANA, AND PEANUTS...
...of the list...

